

Uppliving og musíkalsk fólkafeest

Sunnukvöldið hevði Føroya Symfoniorkestrur við Martin Mourtisen sum dirigenti sína fjórðu nýttárskonsert, og tykist veruliga at hava grundað eina fasta traditión. Fyrirmyndin er nýttárskonsertin í Wien, ið hugtekur øll, tá hon við nútímans tøkni verður send um heimin allan. Skráin ber eisini boð um hetta: lættur romantiskur undirhaldstónleikur úr seinastu öld.

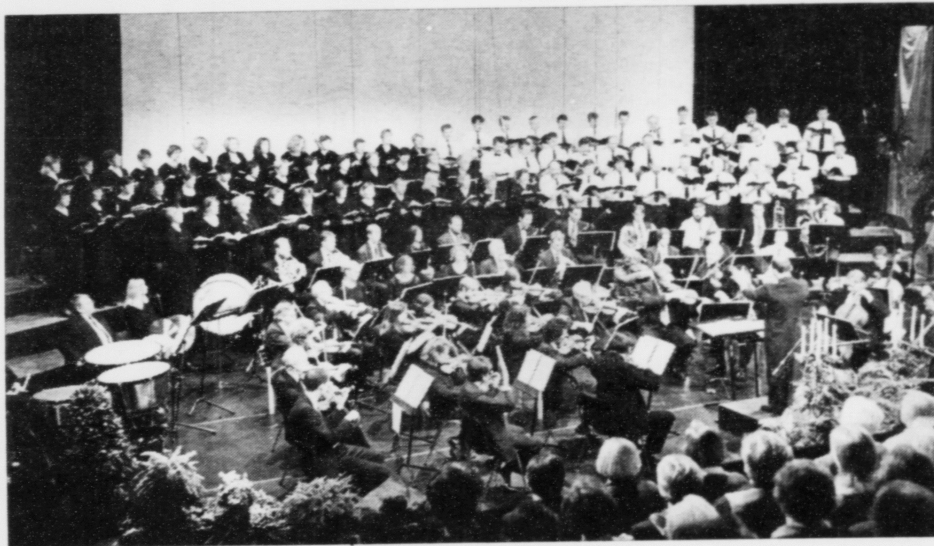
Ókestrið hevur vakt áhuga við hesum tiltaki, og tað er trupult at fáa atgongumerki. Tey kunna ikki bíleggjast, men fólk standa tolin á longum rað at tryggja sær pláss.

Nýttárskonsertin hevur fingið eyðkendan fólksligan dóm. Radetsky mersjurin hjá Jóhan Strauss er eitt yndisstykki hjá konsertáheyrarum um allan heim. Dirigenturin gav tónan, tá hann fór at venja áhoyrarar at syngja tann yndisliga sangin hjá Kristin í Geil: Kom og dansa til Lehar valsin úr Tí kátu einkjuni sum felagssang saman við orkestri og kóri. Teir sungu

eisini av heilum hjarta, tá teir skuldu.

Konsertin byrjaði við ouverturuni til Barberin í Sevilla hjá Rossini. Vælvald byrjan, tí orkestrið visti seg frá síni bestu síðu, spældi leikandi og smittandi. Sama var eitt nú við Alla marcia úr Karelia svituni hjá Sibelius. Spælið var væleydnað við finum rundum klangi og góðum dynamikki. Eisini í eitt nú Blómuvalsinum hjá Tjajkovskij var nógur finur dynamikkur at hoyra og gott samanspel í orkestrinum. Sjampanjugaloppurin og Dadetsky marsjuriningu lætt, leikandi og stenningsfult.

Kórið var samansett við sangarum úr Havnarkórinum, Tórshavnar Kamarkóri, Tórshavnar Manskóri og Vestmanna Sangkóri. Kórvenjari var Bjarni Restorff. Mest væleydnað var Trælakórið úr Nabucco hjá Verdi. Her sang kórið, so tekjan kundi farið av Norðurlandahúsinum. Soleiðis skal hetta stykki syngjast. Kórið í Sigursmarsjinum í Aida hjá

MYNDIR:
JENS KR. VANG

Verdi helt eg ljóða annarleiðis enn eg havi hoyrt fyrr. Her skulu tvey kór syngja tilsaman átta røddir, men tað bar kanska ikki til at fáa alt upp á pláss í øllum kravmiklu stöðunum, so kórleiðarin hevur verið noyddur at finna sína egnu loysn.

Eitt føroyskt stykki var á skránni. Tað var ungdomsverkið Waltz Symphoniale hjá Paula í Sandagerði, sum upprunaliga er skrivað fyri klaver í 1973. Pauli vísir her, at hann meistarar ta truplu uppgávuna at instrumentera fyri symfoniorkestrum.

Stuttligt er tað, at eitt føroyskt verk kann koma upp í skránni til eina konsert av hesum slag. Kanska skuldi meira dentur verðið lagdur á at geva skránni til hesar nýggjárskonsertir meira dóm av føroyskum tónleiki. Tað hevði givið sterkari serkenni, gjørt upplivingina hjá áhoyrarunum størri, og

skapt orkestrinum tryggari og meira sjálvsagt pláss í føroyskum musikk- og mentanarlívi.

Í summum stöðum helt eg klangin og spælið vera heldurtamt. Til dømis ungarska dansinum hjá Brahms, hóast orkestrurlangurin eisini her var rundur og góður. Fleiri staðni væntaði tann rætti dynamikkurin í spæl-

Nýggjárskonsertin hevur fingið eyðkendan føroyskan dóm

Norðurlandahúsið var fullsett, og áskoðararnir fingu eina stóra uppliving

